

F. t. l. vedr. byfornyelse og boligforbedring m.m.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget indeholder følgende punkter:

I. Ændring af lovens generelle normer for, hvilke arbejder en byfornylses- eller boligforbedringsbeslutning kan indeholde.

II. Forskellige ændringer, der smidiggør og forenkler loven.

III. BZ-sikring af bygninger.

IV. Justering af forskellige støtte- og finansieringsbestemmelser.

V. Forskellige bestemmelser vedrørende byfornylsesnævn, herunder nævnenes kompetence.

VI. Forskellige overgangsbestemmelser og ændringer i lovens kap. VIII samt ændringer i lov om realkreditinstitutter, lov om indeksregulerede realkreditlån og i byggeloven.

Indledning

Lov om byfornyelse og boligforbedring (byfornylsesloven) trådte i kraft den 1.1.1983. Loven indeholder i § 92 en bestemmelse om, at forslag om revision af loven skal fremsættes for Folketinget med henblik på vedtagelse i folketingsåret 1988-89.

Byfornylsesloven er ændret flere gange siden 1983 på grundlag af de erfaringer, der løbende er indvundet, efterhånden som byfornylsesloven i stigende grad har afløst saneringsloven. Den seneste egentlige lovrevision fandt sted i folketingsåret 1984-85.

Hensigten med dette forslag er bl.a. at sigte mod en forenklet og mere smidig procedure omkring gennemførelsen af byfornylsen, således at de offentlige bevillinger og de samfundsmæssige investeringer inden for området anvendes så effektivt som muligt.

De foreslåede ændringer skal bl.a. ses i sammenhæng med den stadig stigende aktivitet inden for byfornylsesområdet. Denne aktivitet understreger behovet for, at administrationsgrundlaget til stadighed

er justeret i forhold til den tekniske og økonomiske udvikling - og ikke mindst, at samme administrationsgrundlag forenkles, i det omfang de indvundne erfaringer giver grundlag herfor.

Ca. 35 kommuner har gennemført ombygnings- og moderniseringsprojekter i henhold til saneringsloven, mens ca. 150 kommuner i dag har iværksat aktiviteter efter byfornylsesloven.

Den stigende aktivitet skal ligeledes ses i lyset af, at ca. 375.000 boliger i henhold til boligtællingen pr. 1.1.1985 har en eller flere installationsmangler (wc, bad, centralvarme). Også bevidstheden i befolkningen omkring boligen og det omgivende miljø og kravene til samme fører til en øget interesse for at sætte byfornylses- og boligforbedringsarbejder igang.

Bevillingerne er siden byfornylseslovens start i 1983 blevet fordoblet, men det må påregnes, at det med behovet for og kravene til bedre boliger i de kommende år vil blive stadig vanskeligere at efterkomme kommunernes ønsker om stadig stigende bevillinger. Boligministeriet iværksætter derfor løbende en række forsøg med henblik på at finde metoder, der kan medvirke til, at den samlede bevilling anvendes med det størst mulige udbytte ud fra en samfundsøkonomisk helhedsvurdering.

Den stigende interesse kan også tages som udtryk for, at der i tilknytning til byfornylsesloven er skabt et administrationsgrundlag, der på en hensigtsmæssig måde kan føre lovens politiske intentioner ud i livet.

Byfornylseslovens system er - i modsætning til saneringslovens - decentralt, dvs. at det er den enkelte kommunalbestyrelse, der er ansvarlig for gennemførelsen af en byfornylses- eller boligforbedringsbeslutning. Det er da også på grundlag af tilbagemeldinger fra kommunerne, at en række af forslagens punkter er udarbejdet.

Egentlige grundlæggende ændringer efter byfornylsesloven er ikke indeholdt i dette forslag, hvilket skal ses i lyset af de stadig relativt begrænsede erfaringer, der foreligger omkring fuldstændig gennemførelse af byfornylsesbeslutninger. Lovens oprindelige intentioner og politiske hovedsynspunkter fastholdes således.